

לגג של אדם אחר, על אף היותם גגות של רשויות חלוקות, היות שאין תשמיש הגג תדיר ומיוחד כתשמיש של דירה.

ולכן, אין נחשבים הגגות של הבעלים השונים כ"חילוק רשויות", אלא כל הגגות נחשבים לרשות אחת לטלטול.

וכל שכן שמותר לטלטל מחצר לחצר כלים שהיו בחצר מבעוד יום. וכן מקרפף לקרפף [מקום המיוחד לאוצר של עצים].

כיון שאין תשמיש החצר או הקרפף כתשמיש הבית, שהוא תדיר ומיוחד לדירה.

והמשנה לא נקטה את ההיתר לטלטל מחצר לחצר ומקרפף לקרפף אלא נקטה את דין הגגות, כדי להשמיענו שאפילו גגות העיר רשות אחת הן. לפי שהיה מקום לאסור לטלטל מגג לגג, כי היות והדירון של הבתים חלוקין למטה, כך הם חלוקין בגגותיהם למעלה.

ולכן מחדשת המשנה, שמותר לטלטל אפילו מגג של אדם זה לגג של אדם אחר. [על פי הגמרא לקמן דף צ ב].

כל ההיתר הוא בטלטול כלים ששבתו בכניסת השבת בגג בחצר או בקרפף.

אבל להוציא כלים ששבתו בכניסת השבת בביתו אל גגו או אל חצירו של חברו, אסור.

ובלבד שלא יהא גג אחד גבוה עשרה טפחים מחבירו, או נמוך ממנו עשרה טפחים. כי אז אסור לטלטל מזה לזה, אפילו היו שני הגגות של אדם אחד [על פי רש"י לקמן צא א], וכמו שמפרשת הגמרא את הטעם בסמוך, דברי רבי מאיר.

וחכמים אומרים: גגות אינן כמו חצירות וקרפפות. אלא כל אחד ואחד — רשות בפני עצמו! כי בגגות אומרים: כשם שדירון חלוקין למטה כך דירון חלוקין למעלה.⁽¹⁾

וכל זה שאמרנו בטלטול גגות חצירות וקרפפות, הוא כשבא לטלטל בהן עצמן.

אבל לטלטל מגג לחצר אסור לרבי מאיר, כשם שאסור לטלטל מגג גבוה לגג נמוך. ולחכמים מותר.

ומגג או מחצר לקרפף — לכולי עלמא אסור, ואפילו הן של בעלים אחד, כיון שאין תשמישיהן ושותיהן שוין.

אבל מגג לחצר מיקרי תשמיש שוה, ומותר לדעת חכמים.⁽²⁾

רבי שמעון אומר: אחד גגות ואחד חצירות ואחד קרפפות — רשות אחת הן!

ולא מיבעיא שמותר לטלטל ברשויות אלו בפני עצמן, אלא אף מגג לחצר [שאסור

קצת, ולכן יש בהן חילוק רשויות בשינוי בעלים, ומסיק בתיקון.

2. גמרא לקמן דף צא א, ועל פי רש"י שם.

1. גמרא בסמוך, ורש"י לקמן דף צא א. ומיהו בגמרא צ א מסתפק רמי בר חמא אם זהו טעמא דרבנן, או שמא משום שהגגות ראויין לדירה